

شهید ناصر باغانی | ولادت: ۱۳۴۶/۰۶/۰۸

شهادت: ۱۳۶۵/۱۲/۱۱ شلمچه

مزار: قطعه ۲۴ بهشت زهراء

رهبر انقلاب اسلامی:

حقیقتاً [اگر] انسان بخواهد دربارهٔ شهیدان حرف بزند، زبانش قاصر است از اینکه بخواهد دربارهٔ عظمت شهیدان و ارزش شهیدان چیزی بگوید؛ حرفشان، سلوکشان، رفتارشان، وصیت‌نامه‌هایشان درس است. وصیت‌نامه‌هایشان واقعاً درس است. امام توصیه کردند در سخنرانی عمومی که بروید وصیت‌نامه‌ی شهدا را بخوانید. واقعاً خواندن دارد. اینجا یک جوان پُرشورِ مؤمن از جان‌گذشته‌ی سبزواری، شهید ناصر باغانی، وصیت‌نامه دارد. او یک جوان در سنین حدود بیست سال است. جا دارد که انسان آن وصیت‌نامه‌اش را ده بار بخواند، بیست بار بخواند! بند هم مکرّر خوانده‌ام؛ او یک جوان است.

رسانه Khamenei.ir در ادامه، مروعی بر وصیت‌نامه شهید ناصر باغانی دارد.

بسم رب الشهداء والصديقين

الْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِي هَدَانَا إِلٰهًا وَمَا كُنَّا نَنْهَا تِيَ لَوْلَا
أَنْ هَدَانَا اللّٰهُ وَجَعَلَ لَنَا مَصَابِيحَ الْهُدَى وَ
سَفَائِنَ النَّجَاةِ مِنْ حَزِيبَه فَإِنْ حَزِيبَه هُم
الْمَفْلُحُونَ وَجَعَلَنَا مِنْ جَنْدِه فَإِنْ جَنْدُه هُم
الْغَالِبُونَ وَقَالَ أَلَّا سُلْطٌ بِرَبِّكُمْ قَالُوا بَلَى وَقَالَ
أَلَمْ أَعْهَدْ إِلَيْكُمْ يَا بَنِي آدَمَ أَنْ لَا تَعْبُدُوا
الشَّيْطَانَ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ.

اشهدان لا الله الا انت وان محمد عبدك و
رسولك وصفيك وحبيبك وان عليا وليك و
حجتك على من فوق الارض ومن تحت الثرى.
الهى انا عبدك الضعيف الذليل الحقير
المسكين المستكين فاغفرلى كل ذنب اذنته و
كل جرم اجرته ربنا اغفرلى ولوالدى و
للمؤمنين والمؤمنات يوم يقوم الحساب.

این جانب ناصرالدین باغانی، بندۀ حقیر درگاه خداوندی ام.
چند جمله‌ای را به رسم وصیت می‌نگارم.
سخن‌نم را درباره عشق آغاز می‌کنم:

مارا به جرم عشق مؤاخذه می‌کنند. گویا نمی‌دانند
که عشق گناه نیست! اما کدام عشق؟ خداوند!
معبد! عاشقا! مرا که آفریدی عشق به پستان
مادر را به من یاد دادی؛ اما بزرگتر که شدم و دیگر
عشق اولیه مرا ارضانمی‌کرد؛ پس عشق به پدر و
مادر را در من به ودیعت نهادی. مدتی گذشت.
دیگر عشق را آموخته بودم؛ اما به چه چیز عشق
ورزیدن رانه. به دنیا عشق ورزیدم. به مال و منال
دنیا عشق ورزیدم. به مدرسه عشق ورزیدم؛ اما
همه اینها بعد از مدت کمی جای خود را به عشق
حقيقی و اصیل داد؛ یعنی عشق به تو، فهمیدم که
عشق به تو پایدار است و دیگر عشق‌ها، عشق‌های
دروغین است. فهمیدم که «لا ينفع مال و بنون».
فهمیدم که وقتی شرایط عوض شود، «يفرالمرء من
أخيه و صاحبته و بنيه و امهه و ابيه و...»

پس به عشق به تودل بستم. بعد از چندی که با تو معاشقه کردم، یکباره به خود آمدم و دیدم که من کوچکتر از آن هستم که عاشق توشوم و تو بزرگ‌تر از آنی که معشوق من قرار بگیری. فهمیدم که در این مدت که فکرمی کرده‌ام عاشق توهستم، اشتباہ می‌کرده‌ام؛ این توبوده‌ای که عاشق من بوده‌ای و مرامی کشانده‌ای. اگر من عاشق توبودم، باید یکسره به دنبال تو می‌آمدم. ولیکن وقتی توجه می‌کنم می‌بینم که گاهی اوقات در دام شیطان افتاده‌ام؛ ولی باز مستقیم آمده‌ام. حال می‌فهمم که این تو بوده‌ای که عاشق بندهات بوده‌ای و هرگاه او صید شیطان شده، تودام شیطان را پاره کرده‌ای و هر شب به انتظار اونشته‌ای تا بلکه یک شب او را ببینی. حالا می‌فهمم که تو عاشق صادق بندهات هستی. بنده را چه که عاشق تو بشود. (عنقاشکارکس نشود دام برگیر)

آری، تو عاشق من بودی و هر شب مرا بیدار
می‌کردی و به انتظار یک صدا از جانب
معشوقت می‌نشستی. اما من بد بخت ناز
می‌کردم و شب خلوت را از دست می‌دادم و
می‌خواهیدم! اما تودست برنداشتی و این قدر
به این کار ادامه دادی که بالاخره من گریزپای را
به چنگ آوردی، من فکر می‌کردم که با پای
خود آمده‌ام. و هچه خیال باطلی! این کمند
عشق تو بود که به گردن من افتاده بود، مرا که
به چنگ آوردی به صحنه جهادم آوردی تابه دور
از هر گونه هیاهو با من نرد عشق بیازی و من در
کارت وحیران بودم و از کرم تو تعجب می‌کردم.
آخر تو بزرگ بودی و من کوچک؛ تو کریم بودی و
من لئیم! تو جمیل بودی و من قبیح! تو مولا
بودی و من بنده و من شرمنده از این همه
احسان تو بودم. کمند عشق را محکم تر کردم
ومرابه خط مقدم عشق بردم و در آنجا شراب
عشق را به من نوشاندی و هچه نیکوش را بی بود
و من هنوز از لذت آن شراب مستم.

اولین جرعه آن را که نوشیدم، مستشدم و در حال
مستی تقاضای جرعه‌ای دیگر کردم؛ اما این بار تو
بودی که نازمی کردی و مراسر می‌گرداندی؛ پیاله‌ام را
شکستی، هرچه التماس کردم که جامی دیگر بده تا
از حجاب جسمانی بی‌اسایم، ندادی و زیر لب به من
خندیدی و پنهانی عشوه کردی. اکنون من خمارم و
پیاله به دست، هنوز در انتظار جرعه‌ای دیگر از شراب
عشقت به سر می‌برم. ای عاشق من! ای الله من!
پیاله‌ام را پر کن و مرادر خماری نگذار. تو که یک عمر
به انتظار نشسته بودی؛ حال که به من رسیده‌ای چرا
کام دل برنمی‌گیری؟ تو که از بیع و شراء متاع عشق دم
می‌زدی، چرا اکنون مرا در انتظار گذاشته‌ای؟ اگر
بدانم که خریدار متاعم نیستی و اگر بدانم که پیاله‌ام
را پرنمی‌کنی، پیاله خود را می‌شکنم و متاعم را به
آتش می‌کشم تا در آتش حسرت بسوزی و انگشت
حیرت به دندان بگزی.

به آهی گند خضرا بسوزم جهان را جمله سرتاپا بسوزم
بسوزم یا که کارم را بسازی چه فرمایی بسازی یا بسوزم

اما شهادت چیست؟ آنگاه که دودلداده به هم
می‌رسند و بندۀ خاکی به جمال زیبای حق نظر
می‌افکند و محو تماشای رخ‌یار می‌شود، آن‌هنگام
را جز شهادت چه نام دیگر می‌توانیم داد؟ آن
هنگام که رزم‌مند‌های مجاهد، به سوی دشمن حق
می‌رود و ملائک به تماشای رزم او می‌نشینند و
شیطان ناله بر می‌آورد و پابه فرار می‌گذارد و
ناگهان غنچه‌ای می‌شکفده؛ آن‌هنگام راجز شهادت
چه نام می‌توانیم داد؟ شهادت خلوت عاشق و
معشوق است. شهادت تفسیر بردار نیست. آی
آنای که در زندان تن اسیرید، به تفسیر شهادت
نشینید که از درک قصه‌ی شهادت عاجزید، فقط
شهید می‌تواند شهادت را درک کند. شهید کسی
نیست که ناگهان به خون بغلطد و نام شهید، به
خود بگیرد؛ شهید در این دنیا قبل از این که به
خون بtipid شهید است و شما همچنان که شهیدان
را در این دنیا نمی‌توانید بشناسید و بفهمید،

بعد از وصلشان نیز هرگز نمی‌توانید در کشان کنید. شهید را شهید درک می‌کند. اگر شهید باشد، شهید را می‌شناسید، و گرنه آئینه زنگار گرفته، چیزی را منعکس نمی‌کند که نمی‌کند. برخیزید و فکری به حال خود کنید که شهید به وصال رسیده است و غصه ندارد. شهدا به حال شما غصه می‌خورند و از این در عجب‌اند که چرا به فکر خود نیستید، به خود آید. زندان تن را بشکنید. قفس را بشکنید و تا سرکوی یار پرواز کنید و بدانید که برای پرواز ساخته شده‌اید، برای ماندن در قفس، این منزل ویران را رها کنید و به ملک سليمان در آید.

ای خوش آن روز کزین منزل ویران بروم

رخت بربندم و تا ملک سليمان بروم

پیرو امام باشد؛ نه در حرف؛ بلکه در عمل. گوش دل به سخنانش بسپرید و حرف‌هایش را بدون چون و چرا پذیرید.

وکلا در هر عصری امام خود را بشناسید و اکنون که حضرت صاحب الامر (عج) در پرده غیبت است، ولی فقیه عصر خود را بشناسید. اگر امام خود را شناختید، گمراهنمی‌شوید، و گرنه به چپ و راست منحرف خواهید شد. اسلام را از روحانیت مبارز و اصیل فرابگیرید؛ نه از قلم و زبان منحرفان. در این زمانه عده‌ای مغرض و جاہل پیدا شده‌اند که اسلام بدون روحانیت را ترویج می‌کنند. به عبارت دیگر مروج تر ز جدایی دین از سیاست هستند و می‌گویند که روحانیت در انقلاب شرکت داشت و رهبری کرد و انقلاب پیروز شد، خدا پدرش را بی‌امرد، ولی حالا باید و برود گوشه حوزه‌ها و درس و بحث را ادامه دهد. این منحرفین را بشناسید و از صحنه انقلاب به درشان کنید. اینها همان‌هایی هستند که اگر دستشان به امام برسد... اینان دشمن روحانیت‌اند. روحانیت را نمی‌خواهند و می‌خواهند بین شما و روحانیت جدایی بیندازند.

اینان آنها یعنی هستند که قلب امام عزیز را به درد می‌آورند، فقه جدید می‌سازند. بالباس روحانی، ولی دشمن روحانیت‌اند. بالباس وحدت، تفرق وحدت می‌کنند، وحدت در چیست؟ وحدت در پیروی از کلام امام است. امامی توانم موارد دیگری را بر شمرم که از فرمان امام اطاعت نکرده‌اند! آن وقت این را تحکیم وحدت می‌گویند. مردم مسلمان، دشمن اسلام را بشناسید.

جنگ با عوامل خارجی مسئله سختی نیست؛ اما این منافقان داخل هستند که از همه بدترند. منافقین از کفار بدترند. با جدایی از این منحرفان قلب امام را شاد کنید. مسئله دیگر این که در مصائب و مشکلات صبر کنید. «ان الله مع الصابرين»، بهشت را به بهامی دهنده به بهانه. بهای بهشت سنگین است. بهای بهشت کالای عشق است؛ یعنی خون. کربلا رفتن خون می‌خواهد. این کربلا دیدن بس ما جرا دارد.

ماجرای کربلا ماجرای خون و قیام است. پیام راشما بدھید؛ خون ازما. بدانید که «ان الله يدافع عن الذين آمنوا». ما همه وسیله‌ایم، اصلاح‌این جنگ و این انقلاب و این برنامه‌ها چیده شده تا خدادار این بین دوستانش را به پیش خود بیرد و خالص را از ناخالص جدا کند. پس به صحنه بیایید و از خون شهدا پاسداری کنید. هوای نفس را مغلوب کنید، برای خدا کار کنید. در کارهای نظام را رعایت کنید و بدانید که ان شاء الله پیروزید و به کربلا خواهید رفت. به مستحبات اهمیت لازم را بدهید تا از شر شیطان در آمان باشد. به خدا نزدیک شوید و با انجام نوافل مخصوصاً نافله شب. صبر را پیشه خود کنید و بدانید امم پیش از شما هم سختی بسیار دیده‌اند. با فساد عوامل فساد به سختی مبارزه کنید چون دشمن می‌خواهد از همین راه ما را به اضمحلال بکشند. از همه دوستان و آشنایان که حقی برگدن من دارند طلب حلالیت کنید.

پدر و مادرم و برادران و خواهرم! بدانید بدون شما
قدم به بهشت نخواهم گذاشت؛ بدانید همه با هم
به بهشت رضوان خداوند خواهیم آمد. بدانید
سعادت بزرگی نصیبتان شده است. خدا نکند کاری
کنید که اجر خود را ضایع کنید. شما از این به بعد
خانواده شهید هستید. طوری رفتار کنید که در شان
شما باشد. بدانید به جای شهید، خدا به خانه شهید
می‌آید. بدانید که من از دانشگاه امام حسین (ع)
فارغ التحصیل شدم و مدرک قبولی خود را از دست
مبارک آقا گرفتم. کلاس، کلاس عشق بود. درس، درس
شهادت، تخته سیاه گستره و سیع جبهه‌های حق علیه
باطل، گچ‌های خون، قلم‌ها سلاحه مان بود.

۱۳۶۵۴ اسفند